

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobkyně: **N.T.H.**, narozená ..., st. příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR ...
zastoupené: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2017 č. j. MV-92233-6/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2017 č. j. MV-92233-6/SO-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 5. 2017 č. j. OAM-14417-34/TP-2015, kterým byla žalobkyni dle ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, podaná podle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Správní orgány se nezabývaly okolnostmi komplexně, ale systematicky se zaměřily pouze na ty skutečnosti, které jsou žalobkyni k tíži a odmítly přihlídnout k těm, které jsou žalobkyni ku prospěchu. Jako podklady pro rozhodnutí byly použity dokumenty získané správním orgánem z jiných žádostí žalobkyně, dokonce z řízení zcela jiných účastníků. Vlastní výslechy či vlastní šetření směřující k vysvětlení či odstranění případných rozporů však správní orgán žádný neprovedl.
3. Správními orgány zjištěný skutkový stav nelze podřadit pod závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán tento neurčitý právní pojem nezákonně interpretoval a aplikoval. Z dosavadní judikatury vyplývá, že ani opakované porušení zákonů České republiky nutně nemusí být automaticky porušením veřejného pořádku ve smyslu eurokonformního výkladu a samo o sobě nemusí znamenat trvalé ohrožení veřejného pořádku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009 sp. zn. 5 As 51/2009, ze dne 22. 3. 2007 č. j. 7 As 78/2005, ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151). Napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v něm není jasně a srozumitelně vysvětleno, v čem přesně spatřuje správní orgán aktuální a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti.
4. Poslední žalobní bod se týkal nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Výčet oblastí, které je správní orgán zkoumat a který je uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. V této souvislosti rovněž žalobkyně namítala, že se žalovaná s touto námitkou nedostatečně vypořádala ve svém rozhodnutí.
5. Žalobkyně závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal jí právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními a právní kvalifikací obou správních orgánů. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaná konstatovala, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti a okolnosti, které jsou žalobkyni ku prospěchu. Žalovaná dále uvedla, že dle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu může správní orgán k provedení důkazu použít všechny důkazní prostředky, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci. Z tohoto důvodu nepovažuje žalovaná využití podkladů z jiných správních řízení za neoprávněné.
7. K žalobnímu bodu, dle kterého v případě žalobkyně nelze použít ustanovení o zamítnutí žádosti z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, žalovaná uvedla, že se s uvedeným vypořádala na stranách 8-11 napadeného rozhodnutí.
8. K žalobnímu bodu, dle kterého je naprosto nedostatečně odůvodněna přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná uvedla, že přiměřenost dopadů rozhodnutí byla odůvodněna v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaná uvedená zjištění přezkoumala a konstatovala, že se napadené rozhodnutí jeví jako přiměřené. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně v odvolání nerozporovala zjištěné skutečnosti, ale pouze namítala nepřiměřenost uvedeného rozhodnutí, žalovaná se touto odvolací námitkou nemohla více zabývat. Nadto žalovaná uvádí, že ani v žalobě žalobkyně neuvádí žádný konkrétní nepřiměřený zásah do jejího soukromého či rodinného života. V podrobnostech žalovaná odkázala na spisový materiál.
9. Závěrem žalovaná navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Jednání před krajským soudem

10. Projednání žaloby před krajským soudem proběhlo v nepřítomnosti žalované strany, která svou nepřítomnost předem omluvila. V průběhu jednání před krajským soudem právní zástupce žalobkyně plně setrval na podané žalobě a navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
12. Soud žalobu shledal nedůvodnou.
13. Při rozhodování věci vycházel soud z právně významných skutečností vyplývajících ze správního spisu. Součástí správního spisu je žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu dle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců, tedy po pěti letech nepřetržitého pobytu na území, ze dne 19. 8. 2015. Z výpisu z Cizineckého informačního systému ze dne 19. 8. 2015 vyplývá, že žalobkyně má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 18. 1. 2009. Součástí správního spisu je dále přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 a 2015 a potvrzení o zdanitelných

příjmech ze závislé činnosti, sražených zálohách na daň a daňovém zvýhodnění za období leden až prosinec 2014. Ve správním spisu je dále založen Protokol o výsledku žalobkyně konaného dne 19. 2. 2015 pořizený v řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu pod č. j. OAM-22396-11/TP-2014. Součástí správního spisu je rovněž kopie rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Příbrami ze dne 12. 6. 2012 č. j. MPSV-UP/5046/12/BE, kterým bylo žalobkyni dle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, povoleno zaměstnání, a šest kopií rozhodnutí uvedeného úřadu práce, kterými bylo žalobkyni povolení k zaměstnání opakovaně prodlužováno (naposledy prodlouženo do 31. 5. 2016). Dne 2. 2. 2017 byla žalobkyně správním orgánem I. stupně předvolána k výsledku na den 17. 2. 2016. U výsledku žalobkyně byl přítomen tlumočník do jazyka vietnamského a o výsledku byl rovněž pořizen protokol založený ve správním spisu pod č. j. OAM-14417-13/TP-2015. Do spisu byla následně dne 9. 3. 2016 založena listina nazvaná jako „Smlouva o smlouvě budoucí“ ze dne 29. 10. 2014, uzavřená mezi žalobkyní jakožto budoucí zaměstnankyní a společností GZ Media, a.s., IČO 27380068, se sídlem Tovární 340, 267 12 Loděnice jakožto budoucím zaměstnavatelem. Z pracovní smlouvy ze dne 29. 6. 2012 pak vyplývá, že žalobkyně uzavřela s výše uvedenou společností GZ Media, a.s. pracovní smlouvu na dobu určitou (na dobu dvou let) se dnem nástupu do práce 1. 7. 2012, druh práce: obsluha ostatních stacionárních strojů a zařízení jinde neuvedená, s místem výkonu práce Loděnice. Pracovní poměr byl následně prodloužen o dva roky, a to Dohodou o změně pracovní smlouvy ze dne 20. 6. 2014. Ve správním spisu je dále založeno potvrzení společnosti GZ Media, a.s. ze dne 15. 4. 2016 o tom, že žalobkyně je zaměstnána u této společnosti od 1. 7. 2012, přičemž v době od 1. 6. 2009 do 30. 6. 2012 byla u této společnosti zaměstnána prostřednictvím Agentury Rodos. Společnost GZ Media, a.s. dále správnímu orgánu předložila Potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti za období leden až prosinec 2015 a potvrzení ze dne 15. 4. 2016 o čistém příjmu žalobkyně za měsíce prosinec 2015 až únor 2016. Ve správním spisu je dále založen výpis z živnostenského rejstříku ze dne 16. 5. 2016. Dne 8. 11. 2016 byla žalobkyně opětovně předvolána k výsledku, který se konal dne 23. 11. 2016. O výsledku byl pořizen protokol č. j. OAM-14417-24/TP-2015. Součástí správního spisu je kopie sdělení Policie České republiky ze dne 28. 11. 2014 č. j. KRPK-100164-2/ČJ-2014-190026/KV, o provedené pobytové kontrole na adrese Staré náměstí 16, Ostrov, která byla pořizena ze správního spisu vedeného pod č. j. OAM-22396/TP-2014. Ze stejného spisu byla dále pořizena kopie sdělení a fotografií Policie ČR ze dne 20. 1. 2015 č. j. KRPK-2005-3/ČJ-2015-19026-KV o provedené pobytové kontrole na téže adrese. Součástí spisu jsou dále kopie protokolů o výsledku svědků T.S.M. a T.T.L. ze dne 19. 2. 2015, které byly pořizeny ze spisu vedeného pod sp. zn. OAM-22396/TP-2014. Z tohoto spisu byly rovněž pořizeny kopie sdělení Policie České republiky ze dne 10. 3. 2015 č. j. KRPK-18039-3/ČJ-2015-190026-KV o provedené pobytové kontrole na adrese ..., včetně fotografií domu.

14. Následně vydal správní orgán I. stupně dne 24. 5. 2017 č. j. OAM-14417-34/TP-2015 rozhodnutí, kterým byla žalobkyni dle ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť žalobkyně závažným způsobem narušila veřejný pořádek.
15. Proti rozhodnutí se žalobkyně bránila odvoláním, které žalovaná touto žalobou napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná zrekapitulovala skutková zjištění a zabývala se jednotlivými odvolacími důvody. Rozhodnutí žalované vychází se závěrů správního orgánu I. stupně. Žalovaná konstatovala,

že žalobkyně v období pěti let před podáním žádosti o udělení pobytu od 19. 8. 2010 do 19. 8. 2015 neplnila účel pobytového oprávnění. Žalovaná dále souhlasila se závěry správního orgánu I. stupně, že od 18. 1. 2012 do 30. 3. 2015 žalobkyně neměla zajištěno ubytování a dále uvedla jednotlivé skutečnosti (na str. 8-10 napadeného rozhodnutí), ze kterých dovozuje, že žalobkyně opakovaně a dlouhodobě obcházela a porušovala právní předpisy, a to v posledních pěti letech před podáním žádosti, a v souhrnu bylo jednání žalobkyně považováno za závažné narušování veřejného pořádku, když intenzita závažnosti byla dovozována z vědomí žalobkyně a srozumění s tímto stavem a zejména délky trvání tohoto jednání. Žalovaná se stejně jako správní orgán I. stupně zabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

16. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
17. Podle ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, platí, že *„Ministerstvo vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
18. K otázce zamítnutí žádosti o udělení trvalého pobytu dle ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců se již opakovaně vyjadřovaly správní soudy včetně Nejvyššího správního soudu a k dané problematice tak v současné době existuje poměrně ustálená judikatura. Správní orgány v případě žalobkyně shledaly závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu ust. § 75 odst. 2 písm. g) citovaného zákona ve skutečnosti, že žalobkyně po dobu pěti let před podáním žádosti o udělení trvalého pobytu neplnila účel pobytového oprávnění, na základě kterého v České republice pobývala. Podle ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018 č. j. 6 Azs 345/2017-37, ze dne 24. 7. 2018 č. j. 5 Azs 188/2017-46, 8. 11. 2018 č. j. 9 Azs 344/2018-37, ze dne 6. 12. 2018 č. j. 5 Azs 245/2017-51) však *„neplnění účelu pobytu nemůže být „samo o sobě“ bez dalšího kvalifikováno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu výše citovaného ustanovení.“* Uplatnit toto ustanovení lze dle názoru Nejvyššího správního soudu *„pouze v případě, že k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupí další individuální okolnosti, které umožňují kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný (např. skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit).“* Krajský soud se s uvedeným názorem ztotožňuje a konstatuje, že v případě žalobkyně uvedené okolnosti, které umožňují kvalifikovaně hodnotit způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, nastaly. Žalobkyně pobývala v České republice na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (jako osoba samostatně výdělečně činná) a v daném případě bylo provedenými důkazy doloženo, že žalobkyně věděla nebo by měla vědět, že vykonává jinou činnost, než pro kterou jí bylo uděleno oprávnění k dlouhodobému pobytu, neboť nevykonávala činnost osoby samostatně výdělečně činné v rámci výkonu podnikání, ale byla zaměstnána na plnohodnotný pracovní poměr v rámci závislé činnosti. Tyto skutečnosti vyplývají ze správního spisu, především pak z pracovní smlouvy uzavřené se společností GZ Media a.s., dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 20. 6. 2014, z potvrzení společnosti GZ Media, a.s. ze dne 15. 4. 2016 o tom, že žalobkyně je

zaměstnána u této společnosti od 1. 7. 2012, z protokolů o výsledku žalobkyně a z kopií rozhodnutí úřadu práce o povolení zaměstnání (za roky 2012-2016). Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně účel uděleného pobytu ve skutečnosti neplnila.

19. Jak již bylo uvedeno výše, samostatné neplnění účelu pobytu pro zamítnutí žádosti o trvalý pobyt dle ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců nepostačuje, neboť zde v takovém případě chybí potřebná intenzita porušení veřejného pořádku. Závažným způsobem může být veřejný pořádek narušen tehdy, pokud k tomuto porušení povinnosti přistoupí ještě další okolnosti. Zákon ani judikatura nestanoví, o jaké další individuální okolnosti se může jednat, jelikož v každém konkrétním případě může být těmito okolnostmi něco jiného. V případě žalobkyně správní orgány touto další individuální okolností shledaly to, že žalobkyně účel dlouhodobého pobytu neplnila v podstatě vědomě a dlouhodobě byla zapojena do pracovní činnosti, kterou vykonávala v rámci závislé práce, a to na podkladě uzavřené pracovní smlouvy. Tento stav byl žalobkyni znám, neboť sama opakovaně mezi lety 2012 a 2016 žádala příslušný úřad práce o vydání povolení k zaměstnání. Z protokolů o výsledcích žalobkyně je patrné, že žalobkyně věděla, že jí byl udělen v české republice pobyt za účelem podnikání, a přesto vědomě vykonávala dlouhodobě závislou práci na základě pracovní smlouvy. Žalobkyně tento stav navíc dlouhodobě udržovala, neboť opakovaně žádala úřad práce o povolení k zaměstnání. Tuto skutečnost pak lze považovat za okolnost, která musí existovat, aby se ve smyslu shora uvedené judikatury a ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců dalo hovořit o závažném narušení veřejného pořádku. V daném případě soud souhlasí s názory správních orgánů, že žalobkyně narušila veřejný pořádek závažným způsobem, když pobývala na území České republiky bez respektování účelu jí uděleného pobytu a konala tak dlouhodobě a zcela vědomě, a byly tak splněny podmínky pro aplikaci ust. § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců.
20. Kromě neplnění účelu pobytu se správní orgány ve svých rozhodnutích rovněž zabývaly dalším porušením právních předpisů ze strany žalobkyně. Toto porušení se týkalo tvrzení o zajištěném ubytování na území České republiky. Správní orgány při posuzování této otázky vycházely z vyjádření žalobkyně, která uvedla při výsledku, z výsledků pobytových kontrol provedených Policí ČR a z dalších okolností vyplývajících ze správního spisu. Soud má za to, že uvedené porušení právních předpisů nebylo v případě žalobkyně dále dokládat a prokazovat, neboť pokud by správní orgány chtěly vycházet při rozhodování o žádosti žalobkyně o udělení trvalého pobytu z porušení povinností týkajících se zajištění ubytování na území ČR, mohly postupovat dle ust. § 75 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého: *„Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec k žádosti předloží padělané anebo pozměněné náležitosti nebo náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.“* (zvýraznění doplněno krajským soudem). Pokud by správní orgány hodlaly zjištění ohledně nezajištění ubytování na území promítnout do svého rozhodování, mohly žádost žalobkyně zamítnout již dle ust. § 75 odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení. Tuto cestu však nevyužily a započítly otázku zajištění pobytu k závažnému narušení veřejného pořádku. Soud je však toho názoru, že i bez přihlédnutí k této okolnosti by samotné vědomé a dlouhodobé neplnění účelu pobytu již postačovalo k naplnění závažného narušení veřejného pořádku, a proto mohlo být aplikováno ust. § 75 odst. 2 písm. g) citovaného zákona. Žalobní námitka ohledně nesprávné aplikace ust. § 75 odst. 2 písm. g) citovaného zákona je tedy nedůvodná.

21. Za nedůvodnou krajský soud rovněž považuje námitku, kterou žalobkyně brojila proti podkladům použitým ve správním řízení. Žalobkyně namítala, že pro rozhodnutí byly použity dokumenty získané v jiných správních řízeních a vlastní výsledek žalobkyně správní orgán neprovedl. K uvedenému je nutno konstatovat, že krajský soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že nebyl proveden její výsledek. Z obsahu správního spisu vyplývá, že s žalobkyní byl proveden její osobní výsledek, a to dokonce dvakrát, o čemž byly sepsány protokoly ze dne 23. 11. 2016 a 17. 2. 2016. Krajský soud rovněž považuje za zákonný postup správních orgánů, které jako podklady pro svá rozhodnutí použily mimo jiné písemnosti z jiných správních řízení. Podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. S ohledem na základní zásady správního řízení, zejména zásadu hospodárnosti a zásadu materiální pravdy, je přípustné, aby správní orgán při svém rozhodování využil podklady založené ve správním spisu vedeném v jiném správním řízení, pokud tyto podklady nebyly získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Žalobkyně rozpor těchto podkladů s právními předpisy nebo jejich získání nenamítala, přičemž jejich protiprávnost nevyplývá ani z obsahu správního spisu. Kopie listiny získaných z jiných správních řízení, ze kterých správní orgány vycházely, jsou ve správním spisu řádně založeny a je z nich patrné, že z kterého správního řízení, byly tyto kopie pořízeny.
22. Krajský soud rovněž nesouhlasí s obecně uvedenou námitkou žalobkyně, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného stavu věci a že se okolnostmi případu nezabývaly komplexně, nýbrž se systematicky zaměřily pouze na skutečnosti, které byly žalobkyni k tíži. Jelikož žalobkyně tento žalobní bod žádným způsobem blíže nekonkretizovala, soud v obecné rovině uvádí, že pochybení správních orgánů v tomto ohledu neshledal. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je patrné, že stav věci byl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, tedy tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu, přičemž rovněž zvažil všechny okolnosti, které byly žalobkyni jak ku prospěchu, tak k její tíži.
23. Poslední žalobní námitka směřovala proti nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého platí: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* Ani s touto námitkou krajský soud nesouhlasí. Správní orgán I. stupně se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně rozsáhle zabýval na str. 13-14 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně jasně, srozumitelně a podrobně uvedl, z jakých důvodů nepovažuje dopady rozhodnutí za nepřiměřené. Námitkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí se k odvolání žalobkyně zabývala i žalovaná, přičemž tuto námitku neshledala důvodnou. Soud konstatuje, že otázka dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně je správními orgány ve správním řízení dostatečným způsobem řešena a je rovněž řádně odůvodněna. Rovněž je nutno

konstatovat, že žalobkyně ani v odvolání ani v žalobě neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, z důvodu kterých pokládá rozhodnutí správních orgánů za nepřiměřená, pouze jen obecně konstatovala, že správní orgány tuto otázku nesprávně a nedostatečně posoudily, jelikož nezohlednily všechny důvody pro posouzení přiměřenosti uvedené v ust. § 174a citovaného zákona. Správní orgány však všechny důvody pro posouzení přiměřenosti uvedené v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zohledňovat nemusí. Citované ustanovení § 174a uvádí demonstrativní výčet skutečností, které mohou správní orgány při posuzování otázky přiměřenosti posuzovat. Správní orgány tak posuzují pouze ty konkrétní skutečnosti, které jsou pro daný případ rozhodné.

24. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náklady řízení

25. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 20. 3. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu